

Ligtale

eller

Skræder Nasmus Andersen

i Sallinge

den 15de Juli 1871.

Odenfe 1872.

Troft i Gort Nibjle's Begreffer.

**Lazarus, vor Ven, er sovnet ind; men jeg
gaaer hen for at opvække ham
af Søvn (Job. Ev. 11, 11).**

Disse Ord, som vor Frelser sagde til sine Disciple, da han vidste, at Lazarus, Marias og Marthas Broder, var død, dem vil jeg anvende her ved denne Grav, fordi det ogsaa her er en Ven af Vorherre Jesus, der er død, og fordi alle vi, som elskede ham, samles her med Sorg og Bemød omkring den Grav, hvor hans Legeme skal glemmes til Opstandelsens store Dag. **Lazarus, vor Ven, er sovnet ind**, sagde Vorherre Jesus; men da han sagde dette, taledes han om hans Død, medens hans Disciple meente, at han talde om den naturlige Søvn. Vorherre Jesus vilde give sine Disciple en Trost ved at ligne Døden ved en Søvn, og den samme Trost vil han give os i denne Time. Ja, for alle Herrens Venner er det en stor Trost, at Døden er en Søvn, hvorefter de engang skulle vaagne, fordi Herren selv vil vække dem, for at de atter kunne samles med ham og alle deres Kjære. For Herrens Venner er det en Trost, at naar de engang skulle gaa til Hvile, fordi Natten kommer, i hvilken de ikke kunne arbejde; saa vil Herren vaage over dem, medens de sove, og saa vil han, naar Stunden kommer, kalde dem frem med sin Almagts Røst til det evige Liv, som han har erhvervet dem ved sin egen Lidelse og Død, ved sin egen Opstandelse og Himmelfart. Saa skal dette da ogsaa være vor Trost ved denne Grav, at vor Ven, som her sover, han sover i Herrens Fred, fordi han her var en Herrens Ven, fordi

det var ham, som Lazarus, en Glæde at tage imod Herren, hver Gang han kom til ham i sit hellige og salige Ord, og fordi hans Tro paa Frelseren var en sand og levende Tro, der lagde sig for Dagen i en inderlig Kjærlighed, ej blot til sine nærmeste Kjære, men til alle Guds Børn, til alle Herrens Venner, til alle dem, med hvem han kunde tale om det ene Formødne, om Guds Rige og hans Retfærdighed. Ja, Guds Ord var hans bedste Stat, hans dyrebaresteklenodie. Hvor flittig og arbejdsom han end var i sin jordiske Gjerning, saa kunde han dog godt lade den hvile hver Gang, der var Lejlighed for ham, til at sidde ved Jesu Fødder og høre paa hans Tale; han var altid rede til paa Herrens Ord at drage ud paa Dybet og taste Garnet ud til en Dræt. Og dog var det saa langt fra, at han trængte sig frem for at forkynde Ordet, at han ibertimod i Stillehed og Beskedenhed holdt sig tilbage, naar de Mange vare forsamlede, men naar han saa var stillet Ansigt til Ansigt med den Enkelte eller med nogle Faa, da saaes det klart, hvor han elskede Frelseren, da var der Intet, hvorom han hellere talte end om ham, der havde vakt ham op af Syndens Sovn til klar Erkjendelse af, hvad der satte ham, til levende Glæde og Tak for Guds store, uforstødt Raade. Men derfor vandt han sig ogsaa Venner, gode, trofaste Hjertensvenner, som altid toge imod ham med Glæde i deres Huse; og saa nu tilsidst, da han blev syg, bleve de saare bedrøvede og stillede Bud til Vorherre og Frelser med de Ord: **Herre! den, Du elsker, er syg.** Og iblandt alle sine Venner fandt han i Særdeleshed een, der elskede ham, jeg tør nok sige: fremfor Alle, og det var den Broder, i hvis Hus han boede, den Broder, med hvem han havde delt Krigens Farer og Fredens Velsignelser, i ham og hans Hustru havde han fundet Venner, som ikke vege fra hans Sygeleje hverken ved Dag eller ved Nat, som lædse hans Tunge, naar den brændte af Feberhede, som bade for ham, naar han ikke selv kunde samle sit Sind dertil, ja, disse to, de vare for

ham, hvad vi kunne tænke os, at Maria og Martha de vare for den syge Lazarus, og derfor er deres Sorg den største, nu, da de have mistet ham, ved hvem deres Hjerte hængle. Men saa siger Herren til Trost for dem og for os Alle: **Lazarus, der den, er sovende ind, jeg gaar hen for at opvække ham.** Ja, ligesom Vorherre Jesus kaldte Lazarus frem af Graven ved sit Almægtis og Kjærligheds Ord, saaledes kommer den Stund, da Frelserens Ord ogsaa skal lyde over denne Grav og over ham, som her sover; der kommer en Stund, da Herrens Ord fuldeligen skal opfyldes, naar han siger: **Jeg er Opstandelsen og Livet o. s. v.**

Og derfor ville vi gaa bort fra denne Grav med Glæde og Tak i vore Hjertel, med Tak til ham, som gør alle Ting vel, som ogsaa gjorde alle Ting vel for denne vor Ven. Han sættes Hverken af Hustru eller Børn; han gik bort i Herrens Fred, og det er vort Haab, at vi engang skulle samles med ham der, hvor Døden er opslugt formedelst Sejler, der, hvor Herren selv er, og hvor ogsaa hans Tjenere skulle være. — Amen!

